

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

မရည်ရွယ်ပါ...သို့သော်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

‘ဒူ...ဝေ... ဝေ... ဝေ’

‘ဖေဖေ!’

တောသဘာဝ အသုဘချဖို့ သင်္ချိုင်းကို သွားပြီဆိုတာနှင့် ကြေးစည်က ရှေ့ဆုံးမှ သွား၍ အသံပေးရမစမြဲပါ။ ထိုကြေးစည်သံသည် သေဆုံးသူ၏ မိသားစု၊ ဆွေမျိုးမိတ်သဟာတို့ ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ကျွက်ကျက်ဆူစေသော အသံဆိုလျှင် မှားမည်မဟုတ်။

‘ဒူ... ဝေ... ဝေ.... ဝေ’

‘အီး ... ဟီး’

‘အမယ်လေး ... ကိုမင်းထင်ရေ၊ ရှင့်သမီးကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချထားခဲ့ပြီတားတော့’

ငိုသံတွေ ဆူဆူညံညံ ထွက်လာသည် ။ ဒီငိုသံတွေထဲမှာ ဦးမင်ထင်၏ ဆွေမျိုးရင်းခြာဆိုလို့ နှစ်ဦးသာလျှင်ရှိပြီး ကျန်တာက ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ။

တစ်ဦးက ဦးမင်းထင်၏ တစ်ဦးတည်းသော ရင်နှင့်သည်းခြာသမီးလေး ပွင့်ဆင့်ဆင့်ဖြူ။

တစ်ဦးကတော့ ဦးမင်းထင်၏ အစ်ကို ဦးမင်တင်၏ တစ်ဦးတည်း

သောသမီး စွမ်းယုလွင်ပါ။ စွမ်းယုလင်တို့ က လေးလေးအသည်းအသန်
ဖြစ်နေသည် ဆိုလို့ ရန်ကုန်ကနေ ပြေးလာခဲ့ရတာ ဒီရောက်တော့ လေး
လေးရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကိုပင် မမီတော့။

‘ဟေ့!... ပွင့်ဆင့်ကိုခေါ်ထားကြစမ်း။ မလိုက်စေနဲ့’

‘ဟင့်အင်း ပွင့်ဆင့် လိုက်ပါရစေ ဖယ်ပေးကြပါ’

ဝိုင်းပြီးချုပ်ထားကြသူတွေရဲ့ လက်မှာ ပွင့်ဆင့်ဆင့်ဖြူဆိုတဲ့ ကောင်
မလေးတစ်ယောက် ရုန်းရင်းကန်ရင်း အော်ဟစ်နေရှာသည် ။

ကိုယ့်အဖေ တစ်ယောက်လုံးကို ထာဝရခွဲခွာရတော့မှာ ။ နောက်ဆုံး
အကြိမ် ပွင့်ဆင့်မှာ နှုတ်ဆက်ခွင့်၊ အဖေမျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်မရ
တော့ဘူးလား။ ငိုရလွန်းတော့ ရင်ဘတ်တွေပင်အောင့်နေပေမယ့် သမီး
ငိုပါရစေ ဖေဖေ။

ပွင့်ဆင့်ဘဝမှာ ဖေဖေသာ အားကိုးတွယ်တာစရာ။ ဖေဖေက ထီးရိပ်
လိုမိုးပြီး တောင်တန်းကြီးလို ပွင့်ဆင့်ဘဝကို အမိုးအကာလုပ်ပေးခဲ့သူ။

အခု... ထီးရိပ်ယိုလို့ တောင်တန်းကြီး ပြိုသွားခဲ့ပြီ။

‘ဒူ... ဝေ... ဝေ... ဝေ’

‘ဖေဖေ!’

ဝမ်းခေါင်းသံပါအောင် အသံကုန်ခေါ်ပြီး ပွင့်ဆင့် ပျော့ခွေလဲသွား
လေတော့၏။

‘ပွင့်ဆင့်.... ပွင့်ဆင့်... အို! လုပ်ကြပါဦး’

‘ပွင့်ဆင့်...ညီမလေး’

စွမ်းယုလွင် ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ပွင့်ဆင့်ကို ပွေ့လိုက်၏။

ဪ... ရင်ခွင်မဲ့သမီးချင်းအတူတူ ကိုယ့်မိဘတွေက ကိုယ့်ကိုပြီးပြ
ည့်စုံသော ဘဝနှင့် လိုလေသေးမရှိတဲ့ ဘဝ။ ဒီကလေးကတော့ ဆင်းရဲ
တွင်းမှာ နစ်နေရသူလေးပါ။ မိမိတို့ အဘိုးအဘွားတွေက သားကြီးဖြစ်
တဲ့ ဦးမင်းတင်ကို သူတို့လိုသလို ပုံသွင်းရသူမို့ စည်းစိမ်တွေပုံအပ်ခဲ့ပြီး
...

သားငယ် ဦးမင်ထင်ကိုတော့...

တောသူမကို ခိုးပြေးလို့ သားစာရင်းမှ ပယ်ဖျက်၍ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကာ
သေသွားကြတဲ့ အထိ စကားထဲ ထည့်မပြောကြ။

အခုတော့... သနားစရာအသွင်နှင့် အားကိုးရာမဲ့စွာ တစ်ယောက်တ
ည်း ဒုက္ခတွေ စည်းခံရတော့မည့်သူက ညီမလေး ပွင့်ဆင့်ဆင့်ဖြူ။

‘စွမ်းယု’

‘ဟင်... ကို’

‘ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ သူ့ကို အိမ်ပေါ်ပွေ့တင်မှ ပေါ့’

‘လုပ်ပါဦး ကိုရယ်။ ညီမလေးကို ကယ်ပါဦး’

‘ဖယ်... စွမ်းယု... ဖယ်’

စွမ်းယုလွင်၏ ခင်ပွန်း ပြီးပြည့်စုံက ပွင့်ဆင့်ကိုပွေ့ကာ အိမ်ပေါ်သို့
တက်ခဲ့ကြ၏။

‘ခြေမကို လှန်ချိုး လိုက်လေ။ ပွင့်ဆင့်က တက်နေတာ’

‘ဘယ်က ခြေမကိုချိုးရမှာ လဲ၊ ပေါင်တွင်းကြောကို နှိပ်’

‘ငယ်ထိပ်ကို မှုတ်ဟ’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြတဲ့ အထဲမှာ စွမ်းယုတို့ လင်မ

ယား ချွေးတွေပြန်လာ၏။

‘ခဏ... ခဏလေး နောက်ဆုတ်ပေးကြပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလို ဝိုင်း
အုံပြီး ပါးစပ်က ပြောရုံနဲ့ မပြီးဘူးဗျ’

‘ဟုတ်ပါတယ် နောက်ကို နည်းနည်းဆုတ်ပေးကြပါနော်’

‘ဟုတ်တယ် လူတွေ ဒီလောက်ဝိုင်းအုံနေရင် ပိုဆိုးမှာ ပေါ့ ဖယ်ကြ’

ရွာလူကြီးက ဝင်အော်လေတော့ ဝိုင်းအုံနေကြသူတွေ နောက်သို့ ဆု
တ်ပြီး လူကျဲသွားလေ၏။

ကမ္ဘာပျက်သွားတဲ့ ပွင့်ဆင့်ဆင့်ဖြူ။

ရှေ့ဆက် ဘယ်ကမ္ဘာမှာ အခြေချလို့ ဘဝကို ဘယ်လို ဖြတ်သန်းရဦး
မှာ လဲ။

အခန်း (၂)

စွမ်းယု ဘေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်လို့ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသော
ပွင့်ဆင့်ဆီမှာ အကြည့်တွေက စုပြုံနေကြလျက်။ ပွင့်ဆင့် ဘာဖြေမလဲ
စောင့်မျှော်နေကြသူတွေ ပွင့်ဆင့် နှုတ်ဖျားမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာသည့်
အဆုံး....

‘နင် ဒီတောမှာ နေရင် နင့်ဘဝ နွဲ့ထဲမှာ ပဲ နစ်မြုပ်သွားလိမ့်မယ် ပွင့်
ဆင့်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရွှံ့စော် နွဲ့စော်နံ့နေတဲ့ ဒီတောကို နင်ခင်တွယ်မ
နေနဲ့ ။ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားမှ နင့်ဘဝတိုးတက်မှာ ’

‘ပွင့်ဆင့် ဖေဖေ ခေါင်းချသွားတဲ့ ဒီရွာလေးမှာ ပဲ နေချင်တယ် ဦး
လေးရယ်’

‘တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်တဲ့ ပွင့်ဆင့်ရဲ့ ။ နင် ဒီမှာ နေရင် ဝို
င်းပြီးစောင့်ရှောက်ကြမယ် ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်အလုပ်အပျက်
ခံပြီး မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဟ။ နင်က မိန်းကလေး၊
တစ်ယောက်တည်း နေလို့ မသင့်တော်ဘူးလေ’

‘ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းက ဘယ်မရွေ့ပါဘူး။ ပွင့်ဆင့် နေတတ်ပါ
တယ်’

ရွာလူကြီးက ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ခါလျက်...

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ ကိုယ်က ဘယ်လိုပဲ နေတတ် နေတတ်၊ မနေ

တတ်တဲ့ ကျားတွေက ကိုယ်မမြင်တဲ့ အရပ်ကနေ ချောင်းနေရင် ဘယ် လိုလုပ်မလဲ’

‘ဦးလေးကလည်း ’

ပွင့်ဆင့် ရှေ့သို့ စကားဆက်လို့ မရအောင် စွမ်းယူက ညီမဖြစ်သူ၏ လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

‘ငြင်းမနေပါနဲ့ တော့ ညီမလေးရယ်။ ဒီမှာ ညီမလေးကို တစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့ရမှာ မမ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချပါဘူးကွယ်။ မမတို့ နဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်ခဲ့ပါနော်’

‘ညည်းမလိုက်ရင် ညည်းအစ်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ ။ လိုက်ခဲ့ပါ ပွင့်ဆင့်ရယ်။ အစ်ကိုတို့ မှာ လည်း မိသားစုက များများမှ မရှိတာ။ ပြေးကြည့်မှ ဒီလင်မယား နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ညည်း လိုက်ရင် တော့ စိုပြည်သွားမှာ လိုက်ခဲ့ပါ’

‘လိုက်ခဲ့နော် ပွင့်ဆင့်’

‘မမရယ်... ပွင့်ဆင့်လေ’

စွမ်းယူက ပွင့်ဆင့်နှုတ်ခမ်းလေးကို သူမ လက်ဖျားလေးတွေနှင့် လှမ်းပိတ်ရင်း...

‘သေသောသူ ကြာရင်မေ့တယ် ပွင့်ဆင့်။ မမေ့တာ ခဏထား။ ညီမလေးရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မမစီမံခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟို... ဟုတ်’

‘ဒါဆို မမစီမံတာကို ညီမလေး နာခံရမယ်’

ပွင့်ဆင့် သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိ၏။ မတတ်သာသည့် အဆုံးမှာ

ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ စွမ်းယု မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။ ။

‘ကဲ... ဒါဆို ကိုယ်တို့ သွားကြရအောင် စွမ်းယု’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကို’

စွမ်းယုက ပွင့်ဆင့်လက်ကလေးကို ဆွဲ၍ ထလိုက်လျှင်

‘မမ’

‘ဟင်... ညီမလေး ဘာပြောမလို့ လဲ’

‘ပွင့်ဆင့် ဖေဖေကို ကန်တော့ပြီး နှုတ်ဆက်ချင်တယ်’

အပြီးလေးတစ်ဖက် ခေါင်းလေးတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သော စွမ်းယု
ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ညီမလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းနည်းခြင်း ဝမ်းသာခြင်းတို့
နှင့်။

သွားရတော့မည်ဆိုတော့ ပွင့်ဆင့် ဖေဖေရဲ့ မြေပုံလေးရှေ့မှာ နှုတ်
ဆက်မျက်ရည်များ နှင့်....

‘ဖေဖေ’

ဖေဖေလို့ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်ပြီး လက်အုပ်ကလေး ချီလိုက်တာနှင့်
မျက်ရည်တို့ က မိုးသို့နယ်...။

‘သမီးသွားရတော့မယ် ဖေဖေ။ ဖေဖေ ခေါင်းချသွားတဲ့ ဒီအရပ်ကို ခင်
တွယ်ပေမယ့် သမီးရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် သမီး သွားရတယ်ဆိုတာ
ဖေဖေသိရင် သမီးကို ခွင့်လွှတ်မှာ ပါနော်။ သမီး သွားတော့မယ် ဖေဖေ။
ဖေဖေကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်’

ဖေဖေကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ကန်တော့၍ ပွင့်ဆင့် ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုကြွေးလေလျှင်...

‘ညီမလေး’

‘အဟင့်’

‘မမတို့ သွားကြရအောင်ကွယ်’

ဖေးမ ကူညီသူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွင့်ဆင့်မျက်ရည်တွေ အားအင် ကုန်
ခမ်းသွားစေခဲ့ပြီး...

သမီးသွားတော့မယ် ဖေဖေ...

ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ သိုက်မြဲလေးကို စွန့်ခွာပြီး သမီးခိုနားဖို့ သိုက်မြဲ
သစ်ဆီ သွားရဦးမယ်။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်....။

အခန်း (၃)

‘ဒီအိမ်မှာ မမတို့ လင်မယားရယ် ၊ ထမင်းချက် ဒေါ်လုံးရယ်၊ ခြံစော
နှင့် ဦးကျော်မြရယ်... လေးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အခု ညီမလေးနဲ့ ဆို ငါး
ယောက်ပေါ့။ ညီမလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေ၊ လိုတာရှိရင် ပြော...
ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ’

ပွင့်ဆင့် ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးက ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ကြည့်
နေ၏။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ အိမ်ကြီးက ဗီဒီယိုတွေထဲက အိမ်ကြီး
တွေအတိုင်းပဲ။ ကျွန်းလှေကားကြီးတွေနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လည်း ဆိုဖာ
တွေ စားပွဲတွေနဲ့ ။ ပြီးတော့ ပန်းအိုးထဲမှာ ပန်းအတူ သစ်ပင်အတူလေး
တွေနဲ့ တစ်ခန်းလုံးမှာ ဝေဝေဆာဆာလို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ။ ပွင့်ဆင့်
ဗီဒီယို ထဲမှာ ကိုယ် ပါဝင်နေရသလိုပါပဲ။

ကြမ်းပြင်တွေက လူရိပ်ထင်အောင် ပြောင်လက်နေပြီး ကောဇောခ
င်းထားတဲ့ နေရာဆို ကတ္တီပါရောင်ကောဇောကြီးက နင်းရက်စရာပင်မ
ရှိ။ ပွင့်ဆင့် အိပ်မက်များ မက်နေသလားဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် မယုံကြည်စိ
တ်နှင့် လက်ကို ဖိဆိတ်ကြည့်တော့ နာသားပဲ။

ဒါဆို.... အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး ။ တကယ်ပေါ့။ ဖေဖေ ပြောပြလို့ မမ

တို့ ချမ်းသာမှန်း သိပေမယ့် ဒီလောက်ကြီးတော့ ထင်မထားပေ။

‘ကိုကြီးတို့ က ကလေးမရနိုင်... ဆောရီး’

ပြောမလို့ စကားသည် ပွင့်ဆင့်က အပျိုလေးဆိုတာကို သတိရပြီး ကိုယ်ရိုင်းသလို ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ‘ဆောရီး’ ခတ်၍ အဆုံးသတ်လိုက်ပေမယ့် စွမ်းယုက သဘောပေါက်စွာ ပြုံးရင်း...။

‘နားရှက်စရာလို့ သဘောမထားနဲ့ နော် ပွင့်ဆင့်။ ပြော သင့်တာကို တော့ ပြောထားရမှာ ပဲ’

‘ဘာလဲဟင် မမ’

‘မမရဲ့ ချို့ယွင်းမှုကြောင့် မမတို့ မှာ သားသမီး မထွန်းကားဘူး။ အဲဒီ တော့ ပွင့်ဆင့်က မမတို့ ရဲ့ သားသမီးဆိုရင် မမှားဘူးလေ။ ကိုပြောချင် တာ အဲဒါ’

‘ဟုတ်တယ် ပွင့်ဆင့်။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ဆင့် လိုအပ်တာရှိရ င် ပြောပါ။ ဘာမှ အားနာဖို့ အားငယ်ဖို့ မလိုဘူး ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်’

‘ကဲ... ဒါဆို စွမ်းယုတို့ ညီအစ်မ စကားပြောနှင့်ကြ ။ ကိုယ်ရေးသွား ချိုးလိုက်ဦးမယ်’

‘ဪ... ကို’

‘ဟင်’

ပြီးပြည့်စုံ ထသွားပြီးမှ ဇနီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်တော့...

‘အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲလေးတစ်ခုလုပ်ပြီး ပွင့်ဆင့်ကို စွမ်းယုတို့ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့ ’

‘ကောင်းသားပဲ စွမ်းယုရဲ့ ။ စွမ်းယုသဘောပဲလေ။ စွမ်းယု စိတ်ချမ်းသာရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပြီးသား’

စမ်းယု မျက်နှာလေးမှာ အပြုံးများ နှင့် ပနံရနေ၏။ ပွင့်ဆင့် ရှေ့မှာ မို့လို့ သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ခါတိုင်းလိုများ ဆို..

‘အဲဒါကြောင့် ကို့ကို ချစ်တာ’

လို့ ပြောမိဦးမှာ ။ စွမ်းယုကို ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ သိထားသည် မို့။ စွမ်းယုကလည်း ကို့ကို သူများ ထက် မပေါ့သော အချစ်များ နှင့်သာ။

‘ဒေါ်လုံးရေ’

‘လာပြီ သမီးရေ’

ခေါ်သံလည်း ဆုံး၊ ထူးသံ ပြန်ထွက် လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ ဒေါ်လုံးရောက်လာသည် ။

‘ညီမလေးကို သူနေရမယ့်အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါနော်’

‘အေးအေး.... လာသမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်လုံးနှင့် ပွင့်ဆင့် ထွက်သွားလေတော့ စွမ်းယု ကိုယ့်အခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့သည် ။ စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည် နှင့်

....

‘ဟိတ်!’

‘အမေ့!’

ပြည်စုံက အသံပေးပြီးတာနှင့် စွမ်းယု ကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ကာ

တရှိုက်မက်မက် နမ်းလေသည် ။ စွမ်းယုကလည်း အလိုက်သင့် ငြိမ်ငြိမ်
လေးနေပြီး ကို့အနမ်းတွေကို လက်ခံကြည်ဖြူစွာ...

အနမ်းမုန်တိုင်းများ အားပျော့သွားလေမှ

‘ဟွန်း... ထင်သားပဲ’

‘အဟွန်း... တောသွားပြီး စည်းတွေ ကမ်းတွေ ဘောင်တွေမှာ နေရ
တာကွာ။ ကိုယ့်မိန်းမကို မဖက်ရ မနမ်းရနဲ့ ။ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ’

‘တစ်ပတ်တည်းပါ ကိုရဲ့ ’

‘ဒီမှာ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ထောင်လောက် ဆွေးရတော့မယ်’

‘ပိုလိုက်တာ’

‘စွမ်းယု သိသားနဲ့ ကွာ။ ကိုယ်က စွမ်းယု လက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး အိ
ပ်နေကျ၊ ဟိုမှာ က တစ်ယောက် တစ်နေရာ ခွဲအိပ်ရတာ။ နီးလျက်နဲ့
ဝေး၊ မဆုံနိုင်လို့ ဆွေးဖြစ်နေရတာ တစ်ပတ်ကြီးများ တောင် နည်းသ
လား’

‘ကို.... ရယ်’

စွမ်းယု ကို့လည်ပင်းကို ပြန်လည် သိုင်းဖက်လိုက်ပါ၏။ ဒီလောက်
ချစ်ကြတဲ့ လင်မယားဘဝထဲကို သားသမီးရတနာဆိုတာ ထွန်းကားလာ
အောင် မြတ်ဘုရားက ဘာကြောင့်များ ဖန်ဆင်းမပေးပါလိမ့်/

ကို့အတွက်... သားလေးဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်
လောက် မွေးပေးချင်ပေမယ့် အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်သာ ပြည့်လာတ
ယ်။ ဘာရတနာမှ ထွန်းကားမလာခဲ့။

‘ကို’

‘ဟင်’

‘ကို... စွမ်းယုအပေါ် ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံးချစ်နိုင်ပါစေလို့ စွမ်းယု ဆုတောင်းပါတယ်’

‘စွမ်းယုကကွာ။ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကိုက စွမ်းယုကိုပဲ တစ်သက်လုံးချစ်မယ့် ကိုပါ။ ဘာလို့ ဒီစကားမျိုးပြောရတာလဲ ကို မကြိုက်ဘူးကွာ။ နောက်ထပ် မပြောနဲ့ တော့နော်’

စွမ်းယု ကိုပါးပြင်လေးကို သူမ၏ လက်ချောင်းကလေးများ နှင့် ပွတ်သပ်တို့ ထိရင်း...

‘စွမ်းယုက ကိုအတွ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ ကိုရယ်’

‘ဟင်... ဘာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလဲ’

‘ကိုအတွက် စွမ်းယုက ဘာသားသမီးမှ မမွေးပေးနိုင်ဘူးလေ’

‘စွမ်းယုရယ်’

ပြည့်စုံ စိတ်မကောင်းစွာနှင့် စွမ်းယု ခါးကျစ်ကျစ်ကလေးကိုဖက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ပြီး ပါးချင်းထိကပ်လျက်...

‘လိုချင်တာတော့ မှန်ပါတယ် စွမ်းယုရယ် ။ ဒါပေမဲ့ မရနိုင်လည်း ကိုယ်မဝမ်းနည်းပါဘူး။ ကိုယ် စွမ်းယုကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာတစ်ခုနဲ့တင် အားလုံးကို ဖြေသိမ့်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကို့ဘဝမှာ အဓိက လိုအပ်တာက စွမ်းယုပါ’

‘ကိုက အဲဒီလိုချစ်လေ စွမ်းယုက စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေပဲသိလား’

‘ဟောဗျာ.. ချစ်စိတ်ကောင်းအောင် ကိုကပဲ ချစ်တာတွေ လျှော့ရမလို ဖြစ်နေပါလား။ မရဘူးနော်။ ကို့ဘက်က တစ်ပြားသားမှ မလျှော့နိုင်ဘူး’

စွမ်းယုက ချစ်မျက်စောင်းလေးထိုးလျက်...

‘အဲဒီစကား တည်ပါစေနော်’

‘တည်တယ်ဗျာ... တည်တယ်။ မယုံရင် စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမယ်လေ’

‘ဟင်’

စွမ်းယု နားမလည်သလို လူချင်းခွာကြည့်လေတော့ ပြည့်စုံက တင်းခနဲ ပြန်ဖက်ရင်း စွမ်းယုပါးပြင်လေးကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးလျက်...

‘ဒီစာချုပ်မှာ နှာခေါင်းမှတ်ထိုးပြီး ကတိပေးတယ်’

‘ဘယ်လို’

‘ဪ လက်နဲ့ ထိုးတော့ လက်မှတ်၊ နှာခေါင်းနဲ့ ထိတော့ နှာခေါင်းမှတ်၊ အဲဒါကို ပြောတာ သိပြီလား’

ပြည့်စုံခေါင်းလေး ငုံ့ကျလာတော့ စွမ်းယုမျက်နှာကလေးကို ရှောင်တိမ်းကာ....

‘မပိုနဲ့ ကိုရယ်။ ဒီမှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူနေပြီ ရှင့်’

‘တစ်ပတ်စာအတွက် အတိုးနဲ့ မှတ်ရင် တစ်ကိုလုံး’

‘ကိုနော်’

‘ပွေ့ထားရာက မလွှတ်တော့ဘူးလို့ ပြောမလို့’

‘ကဲ! ရေချိုးမလို့ ဆို၊ သွားချိုးတော့ ကိုရယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ ကို’

‘ချိုးမှာ ပါ၊ ပထမ အမောပြေဆေးက စွမ်းယုဖြစ်နေလို့ ဗျ သိလား’

ချစ်ဇနီး၏ ပါးပြင်လေးကို တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်၍ ရေချိုးရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ တကယ်ပါ။ ချစ်သူ ဘဝကတည်းက စွမ်းယုကို သူချစ်ခဲ့တာ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်သည် အထိ။ ဒါကြောင့်... သူငယ်ချင်းတွေကပင် ဝိုင်းစကြသည် အထိ။

‘ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေရင်လည်း ဖိုးပြည့်ရာ၊ မင်းကောင်မလေးကို နှာခေါင်းထဲ ဖမ်းထည့်ပြီး နှာဝကို အင်္ဂတေ ကိုင်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်’

‘အဲဒါဆို နှစ်ယောက်လုံး လေရှူပေါက်မရှိလို့ သေပြီပေါ့ကွ’

‘နောက်ဘဝကျ စွယ်တော်ရွက်လို နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ဘဝ ဖြစ်ရပါလို၏ လို့ ဆုတောင်းပြီး သေပေါ့ကွာ’

‘ဟေ့ကောင်! မင်းရဲ့ ပုတ်စော်နံ့ဟောင်နေတဲ့ ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား။ မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကား မပြောဘူး။ အမင်္ဂလာစကားဆို မင်းပါးစပ်က အထွက်ဆုံး’

‘အမြင်ကတ်လို့ ပြောတာဟေ့ သိပြီလား’

‘မင်းကလည်း ပြောစရာကြီးဖြစ်နေတာကိုး ဖိုးပြည့်ရာ ဒီမှာ ကွ ဟေ့ကောင်’

‘ဘာလဲ’

‘မင်းတစ်ယောက်တည်းမှ ချစ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ တို့ လည်း တို့ ချစ်ချစ်ကလေးတွေကို ချစ်တာပဲလေ။ မင်းကိုက ပိုပါတယ်’

လို့ သူငယ်ချင်းတွေ အပြောခံရသည် အထိ စွမ်းယုကို သူချစ်ခဲ့တာပါ။ ။ လူကြီးတွေက ကျောင်းပြီးတာနှင့် လက်ထပ်ပေးပါမည်လို့ သဘောတူကြည်ဖြူထားပါလျက်နှင့်...

စွမ်းယုကို မခွဲနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ကျောင်းမပြီးခင် ဇွတ်ခိုးပြေးခဲ့တာ
လည်း သူ ။ လူကြီးတွေကတောင်....

‘တော်တော် အဖြစ်သည်းတဲ့ ကောင်’

ဆိုပြီး မျက်စောင်းတထိုးထိုးရှိကြပေမယ့် သူက အရယ်မပျက်
ပြန်ဖြေခဲ့သည် မှာ ...

‘အဖြစ်သည်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ အချစ်သည်းတာ’ လို့ ပြန်ဖြေတုန်း
က စွမ်းယု သူ့ပေါင်ကို လိမ်ဆွဲခဲ့တာတွေက တွေးမိတိုင်း ရင်ခုန်သံတို့
အသစ်တဖန် ပြန်လည် နိုးထလာစေသည် ။

ကိုယ် မင်းကို ချစ်တာတစ်ခုနဲ့ တင် သားသမီးရခြင်း မရခြင်းကို ဥ
ပေက္ခာပြုထားလိုက်နိုင်ပါတယ် စွမ်းယုရယ်။
